

FELT
NUMMER
13

Ellen Holmboe

*illustreret af
Thomas Hjorthaale*

Alvilda

Familien Fortunas Tivoli

Valdemar har glædet sig, vildt og længe. Den by, han bor i, er så kedelig, den er alt for lille, alt for stille og alt for pæn. Valdemar elsker lys og larm, fest og farver, gak og gøgl. Kort sagt: Valdemar er vild med tivoli. Og i dag kom den endelig, plakaten, han har ventet på siden sidste sommer:

Familien Fortunas Tivoli kommer til byen!

Her er alt, hvad hjertet begærer:

Klodsede klovne og fortryllende tryllekunstnere.

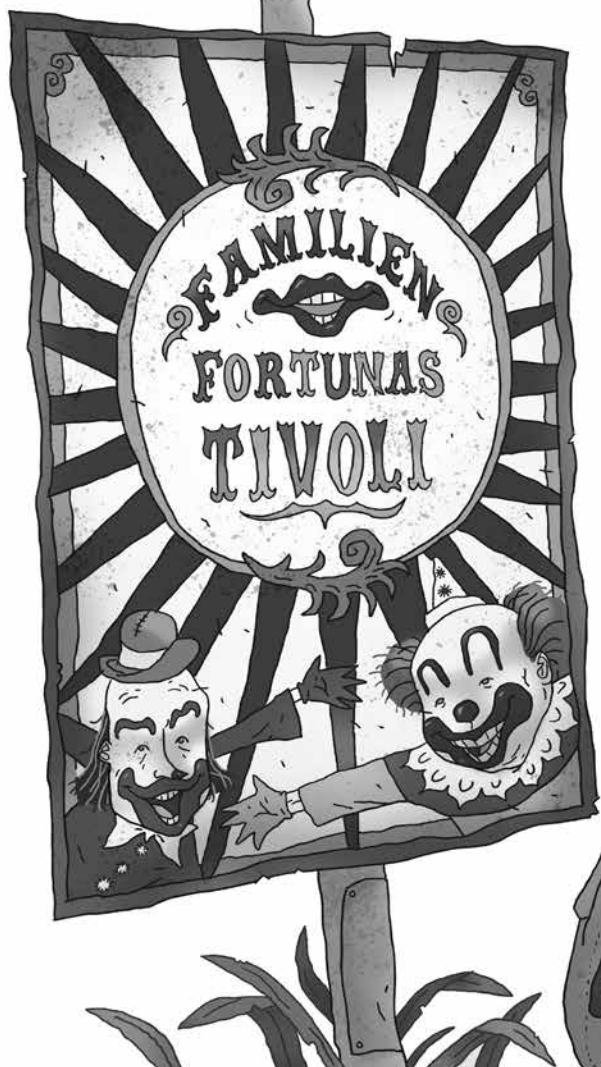
Stærke mænd og skæggede damer.

Rutsjebaner, radiobiler, lykkehjul og karruseller.

Gammeldags isvafles, candyfloss og kandiserede æbler.

Men kun på lørdag!

Valdemar skal se det hele og prøve det hele, og for at det ikke skal være løgn, hænger plakaten på lygtepælen lige foran hans hus på Lykkevej 13. Hvor heldig kan man være?

Valdemar smider tasken i gangen og løber ind til sparegrisen. Han har gemt alle sine penge. Ikke så meget som en is har han købt hele året, for alt skal bruges på tivoli. Alt skal bruges på en eneste lørdag, når Familien Fortunas Tivoli lyser byen op.

Han ville sådan ønske, han kunne tage med, når tivoli rejser videre. Han vil så gerne ud at opleve verden. Tænk at gøre stop i en ny by hver dag. Tænk at komme forbi med tivoli og ruske lidt liv i alle de små, pæne byer. Tænk at være på farten hver eneste dag, året rundt. Der er ikke noget, han ønsker sig højere.

Hans forældre vil ikke høre om det. Pjat med dig, siger de. Du skal passe din skole, så du kan få dig et job på et kontor. De ser ham for sig med slips og jakke, men Valdemar ser sig selv med savsmuld i håret, ude på livets landevej. Han vil være fri af alle lænker og aldrig se sig tilbage. Det må være lykken!

Tante Tusnelda

”Aldrig i livet!” Mor ser på far, og far er enig. Valdemar kan ikke komme i tivoli i år. På lørdag skal de til fest hos tante Tusnelda. Hun fylder firs, og det har været aftalt længe. Der er ikke noget at gøre. Familien kommer altid først. De skal tidligt op og synge, så på kanotur, og til sidst er der fest på kroen til den lyse morgen.

Valdemar er så vred, at han ikke kan få et ord frem. Han gider ikke med. Han har ikke sagt ja. Han er ikke engang blevet spurgt. Tante Tusnelda er ikke hans familie, det er mors, og han kan se på fars øjne, at far heller ikke gider bruge dagen på nogle tudsegamle, kedelige mennesker, han næsten ikke kender.

”Far?” prøver han. ”Kan mor ikke bare tage med? Så bliver vi to hjemme og tager i tivoli, og så er alle glade.”

Far ser på mor, men mor sender far et blik, der får ham til at ligne en lille dreng.

”Beklager, min dreng,” siger far. ”Det bliver som aftalt.”

Valdemar nikker og spiller tapper, men han har allerede lagt en plan. Han skal nok selv bestemme over sin skæbne.

Valdemar er en mester i at spille syg, verdensmester, hvis han selv skal sige det. Dagen før festen lægger han ud med ikke at spise sin aftensmad op. Han rører ikke fredagsslikket, og han går i seng midt under sin yndlingsfilm. Om natten står han op og laver bræklyde.

Lørdag morgen er han bleg og træt, og mor og far aner ikke, hvad de skal gøre. De taler stille sammen. Kan de tage ham med? Nej, så smitter han bare alle andre. Kan de få en til at se efter ham? Nej, alle skal jo med til festen, så hvem skulle det være?

”Far?” hvisker Valdemar. ”Jeg trænger bare til at sove. Kan jeg ikke nok få lov at blive hjemme og sove?”

De er ikke meget for det, men til sidst skærer mor igennem. Hun står for maden, og far har lovet at spille til alle sangene, så der er ikke noget at gøre: De skal med til festen, begge to, så må Valdemar passe sig selv.

Han er også stor nok, og de er ikke ret langt væk. Hun vil også ringe til ham i løbet af dagen og tjekke, at han har det godt.

Hans forældre er kun lige kørt, da Valdemar springer ud af sengen og danser rundt af fryd.

”Det gik, det gik,” synger han, ”de gik, de gik.” I dag er det hans lykkedag!

Han tager sine penge og løber af sted uden at se sig tilbage.

